



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 543/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Šimonom Cibulkom, Hodžova 53, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11 P 6/2019-431 z 12. januára 2021 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Ústavnému súdu bola 20. augusta 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 9 ods. 1 a 3 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 P 6/2019-431 z 12. januára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požadoval vyslovenie porušenia označených práv a vyslovenie príkazu proti okresnému súdu konať vo veci nariadenia výkonu napadnutého uznesenia. Zároveň žiadal ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že vo veci sťažovateľa ako otca maloletého syna sa na okresnom súde vo veci úpravy práv a povinností a určenia výživného vedie konanie pod sp. zn. 11 P 6/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). V okresnom súdom nariadenom neodkladnom opatrení č. k. 11 P 6/2019-88 z 12. júla 2019 boli určené podmienky stretávania sa sťažovateľa so synom. Na pojednávaní 15. augusta 2019 sa obaja rodičia dohodli na podmienkach stretávania sa sťažovateľa s maloletým, ktoré v takom režime prebiehalo bez problémov.

Na ďalšom pojednávaní 1. októbra 2019 matka súhlasila s pokračovaním dohodnutých podmienok, avšak bezprostredne po pojednávaní svoje správanie výrazne zmenila a kontakt so synom

sťažovateľovi už neumožnila. Sťažovateľ 7. októbra 2019 podal na okresnom súde návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa dožadoval úpravy styku s maloletým, keďže predchádzajúca dohoda bola založená na vôli matky túto rešpektovať.

3. Z ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva tento stav: okresný súd uznesením č. k. 11 P 6/2019-114 z 11. novembra 2019 zamietol návrh na vydanie neodkladného opatrenia podaný 7. októbra 2019. V priebehu mesiacov január a február 2020 boli do konania pribratí Úrad komisára pre deti a starí rodičia (z otcovej strany). Okresný súd uznesením č. k. 11 P 6/2019-169 zo 6. marca 2020 upravil podmienky stretávania sa sťažovateľa s maloletým v konkrétnych dňoch v centre pre deti a rodiny. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ 11. marca 2020 odvolanie. Následne 15. apríla 2020 sťažovateľ podal okresnému súdu vyjadrenie, v ktorom poukázal na skutočnosť, že ani jedno z nariadených stretnutí sa neuskutočnilo, že epidemiologická situácia nedovoľuje stretávanie sa v centre pre deti a rodiny, a preto navrhol úpravu podmienok. Sťažovateľ 4. mája 2020 urgoval rozhodnutie o návrhu z 15. apríla 2020 a 3. júna 2020 podal na okresnom súde sťažnosť na prietahy v konaní (ktorá bola vyhodnotená ako nedôvodná).

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 27 CoP 25/2020 z 3. júna 2020 uznesenie okresného súdu č. k. 11 P 6/2019-169 zo 6. marca 2020 zmenil tak, že upravil rozsah stretávania sa otca so synom, pričom miesto ostalo zachované.

Sťažovateľ podal 3. augusta 2020 opäť návrh na vydanie neodkladného opatrenia vzhľadom na to, že centrum pre deti a rodiny sa uzavrelo. Okresný súd uznesením č. k. 11 P 6/2019-300 z 19. augusta 2020 návrh sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že nie je v záujme maloletého stretávanie sa so sťažovateľom nad stanovený rozsah už nariadeným neodkladným opatrením. Proti tomuto rozhodnutiu podal 29. augusta 2020 odvolanie. Po podaní odvolania bol vypracovaný znalecký posudok a napadnutým uznesením okresného súdu bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bola sťažovateľovi, starému otcovi, ako aj matke maloletého nariadená povinnosť zúčastniť sa sociálneho a iného poradenstva ambulantnou formou. O podanom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 P 6/2019-300 z 19. augusta 2020 (zamietnutie návrhu na neodkladné opatrenie) rozhodol krajský súd uznesením č. k. 27 CoP 25/2021-489 z 18. júna 2021 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. V rovnaký deň rozhodol krajský súd uznesením č. k. 27 CoP 26/2021-494 aj o odvolaní proti napadnutému uzneseniu podanom matkou maloletého tak, že toto potvrdil.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: „*Od vydania Uznesenia OS Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 11P/6/2019-431 zo dňa 12.01.2021 matka stretnutia absolútne ignoruje, prišla len dvakrát, posledné mesiace sa už ani neobťažuje ospravedlniť neúčast svojou a najmä syna. Súd na tento stav žiadnym spôsobom nereaguje, je nečinný, čím prehlbuje odlúčenie dieťaťa a otca.*“

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti porušenie práv odôvodnil nedostatočnou činnosťou okresného súdu. V tejto súvislosti zdôraznil, že zatiaľ nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým

by bolo meritórne rozhodnuté o úprave rodičovských práv a povinností. Sťažovateľ zároveň uviedol, že okresný súd nekoná ani v konaní, ktorým sa domáha výkonu rozhodnutia (podané 18. mája 2021).

6. Navrhovanú sumu finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil intenzitou zásahu do svojich práv.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola sťažovateľovi (ale aj matke a starému otcovi) nariadená povinnosť zúčastniť sa sociálneho a iného odborného poradenstva.

8. Petit, ktorý sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v ústavnej sťažnosti vymedzil, je značne rozporný a nevykonateľný. Aj samotné odôvodnenie ústavnej sťažnosti a popis skutkového stavu sú značne chaotické. Sťažovateľ požaduje vyslovenie porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré špecifikoval ako „*právo na súdnu a inú právnu ochranu*“, ale neoznačil konanie, v ktorom k priesťahom malo dôjsť. Ani vo vzťahu k požiadavke vyslovenia porušenia práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 9 ods. 1 a 3 a čl. 18 dohovoru neoznačil žiadne rozhodnutie, ktorým toto porušenie práv malo byť spôsobené. Sťažovateľ iba samostatne požaduje, aby ústavný súd zaviazal okresný súd „*vo veci výkonu rozhodnutia konal a aby nariadil výkon rozhodnutia podľa Uznesenia č. k. 11P/6/2019-431 z 12.01.2021*“.

9. Ústavný súd napriek nedostatkom petitu ústavnej sťažnosti, najmä s ohľadom na to, že v každom štádiu konania je prvoradý najlepší záujem maloletého, opierajúc sa o § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu, ústavnú sťažnosť sťažovateľa preskúmal z hľadiska korektnosti postupu všeobecných súdov.

10. Pokiaľ sťažovateľ požaduje vyslovenie porušenia práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu (ktorým je nariadené poradenstvo), ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

11. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ nepodal odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Odvolanie proti napadnutému uzneseniu však podala matka maloletého. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 27 CoP 26/2021 z 18. júna 2021 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Sťažovateľ však ani rozhodnutie odvolacieho súdu nenapadol. V danom prípade právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci

odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto je potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

12. Pokiaľ sťažovateľ namieta prietahy v napadnutom konaní (hoci ich v petite ústavnej sťažnosti *expressis verbis* nevymedzil), ústavný súd konštatuje, že o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v danom konaní rozhodoval uznesením č. k. I. ÚS 471/2020 z 20. októbra 2020, v ktorom konštatoval, že okresný súd postupoval plynule a vykonával procesné úkony v primeraných časových intervaloch. Stav napadnutého konania bol posudzovaný v júni 2020.

Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že od rozhodnutia ústavného súdu sťažovateľ podal 3. augusta 2020 návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorý okresný súd zamietol rozhodnutím č. k. 11 P 6/2019-300 z 19. augusta 2020. Po vypracovaní znaleckého posudku v októbri 2020 okresný súd rozhodol napadnutým uznesením o nariadení neodkladného opatrenia 12. januára 2021. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 11 P 6/2019-300 z 19. augusta 2020 krajský súd rozhodol uznesením č. k. 27 CoP 25/2021-489 z 18. júna 2021. V rovnaký deň zároveň krajský súd rozhodol aj o odvolaní matky proti napadnutému uzneseniu (ktoré potvrdil).

13. Z uvedeného prehľadu, ako i z vlastného zistenia ústavného súdu o nariadenom pojednávaní vyplýva, že okresný súd postupuje v právnej veci sťažovateľa naďalej plynule, v primeraných časových intervaloch. S ohľadom na uvedené a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v okolnostiach danej veci preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež namietal, že okresný súd do podania ústavnej sťažnosti (20. augusta 2021) nerozhodol o jeho návrhu na nariadenie výkonu napadnutého uznesenia, ktorý podal 18. mája 2021.

V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej ojedinelá nečinnosť príslušného súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v I. ÚS 19/00, I. ÚS 57/01 alebo III. ÚS 199/02).

15. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (ako aj o ďalších označených právach) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 11. novembra 2021**

**Peter Molnár**  
**predseda senátu**